

Tscherning: Det er allerede af forskjel- lige Talere blevet sagt, at dersom Gaven til- faldt Invalidefondet, saa kunde Staten opgive sit Krav; men dertil maa jeg svare, at Staten kun kan opgive sit Krav ved en Lov. Den sidste Taler har gjort opmærksom paa, at Ga- ven maatte tilfalde det overordentlige Invalide- fond; men jeg veed ikke, hvor han finder Reg- len derfor. Han maa vel lægge Mærke til, at det overordentlige Invalidefond, saavel som det ordinaire Invalidefond, er afflutted; og alt- saa kan hiint ikke uden ved en Lov gives en Forøgelse. Dersom det Modsatte var Tilfæl- det, saa var der jo ingen Banffelighed. Naar man har sagt: man kan vente og see, hvilken Afgjorelse Sagen faaer, og dersom Invaliderne ere tilfredse med den Afgjorelse, saa kan man indrømme dem den fornødne Sum, saa er det en Betragtning, jeg kan erklære mig enig i, men man trækker derved Sagen i Langdrag. Det kan for Dlebliffet ikke være ubekjendt, hvorledes Krigsministeriets Betragtning, efter moden Undersøgelse, er af denne Sag, og det kan ligesaalidt være Krigsministeriet ubekjendt, hvorledes Invalidernes Betragtning er af denne Sag, og jeg for min Part er meget overbevist om, at forsaavidt Krigsministeriet er kommet til den Overhynning, at denne Sum herved tilkommer det extraordinaire Invalidefond eller Invaliderne, saa er det en Afgjorelse, Invali- derne ikke ville være tilfredse med. Den længste Bei vilde være den nu at bevilge Summen og saa henvise til senere nærmere Undersøgel- ser, hvorledes den skulde benyttes, og den kort- este Bei vilde være den, at vi stride til For- handling og faae en Statsaet frem, ifølge hvilken der gjøres Afkald paa Pengene paa Statskassens Begne, det vil sige, paa Inva- lidfondets Begne.

Grundtvig: Ja, jeg vilde gjerne spørge de Lovkyndige, om det dog ikke skulde være den allerimpleste, og derfor ogsaa den retteste Maade, at man ligesom efter de bestaaende Regler ud- deelte Byttet, uddeelte det til dem, der vare berettigede dertil, hvad enten de havde givet saadant dunkelt eller utydeligt Afkald eller ikke, og lod dem raade for, hvem de vilde overgive det, for at det paa bedste Maade kunde komme Invaliderne tilgode.

Jacobsen: Det forekommer mig rigtig- nok, at vi ere komne ind paa en Afvei. Dist er det, at der i hvert Fald ere Mogle, som have Ret til dette Bytte, og Spørgsmaalet bliver saaledes ganske simpelt, om vi skulle be- vilge den dertil fornødne Sum eller ikke, hvor- imod Spørgsmaalet om, hvem Byttet til- kommer, for Tiden aldeles ikke vedkommer Thinget, men vil blive at afgjøre paa et an- det Sted. Jeg troer derfor, at det vilde være aldeles urigtigt, om vi her indlode os paa at undersøge, paa hvilken Maade Fordelingen skulde skee. Naar det viser sig, at Fordelingen foregaaer paa en saadan Maade, som vi ikke kunne ansee for den rette, saa foreligger først dette Spørgsmaal til Overveelse, men her forekommer det mig, at der slet ikke ligger Andet for end det: Skulle vi betale den nød- vendige Sum til Byttets Berigtigelse, eller skulle vi det ikke?

L. C. Larsen: Jeg vil kun bemærke, at, efter min Mening er det den rette Frem- gangsmåde, som blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts Ase Valg- kredes (Grundtvig), nemlig at Byttet fordeles efter de bestaaende Regler til dem, som det tilkommer; men, da der er Mogle, som noto- rief have affaaet deres Andeel, bliver Spørgs- maalet altsaa: Hvem tilkommer nu denne Deel ifølge denne Afstaaelse?

Da Ingen mere begjærede Ordet, stred man til Affstemning, hvorved:

Udvalgets Forslag:
(Betænk. 44.) „19. Til Berigtigelse af Byttesager fra sidste Krig, Kongerigets An- deel $\frac{1}{3}$ af 56,000 Rd.“ udgaaer.
forkastedes med 50 mod 28 Stemmer.

Det næste Affnit, der fattes under For- handling, var Resten af Krigsministeriets Budget.

Foruden de af Udvalget hertil stillede og i Betænkningen, Anhang B Spalte 317 og 18 under Nr. 39, 40 og 41, opførte Vædrings- forslag var nedenstaaende Underændringsfor- slag stillet af Monrad og Schovelin: